

Ministerstvo spravedlnosti ČR
Odbor dohledu a kárné agendy
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2
ID DS: kq4aawz
Sp. zn.: MSP-703/2018-OED-SEU

Stěžovatel: **Jan Šinágl**, nar. 9. 12. 1952
Bratří Nejedlých 335
267 53 Žebrák
ID DS: qqufvh3

Sdělení

stěžovatele k přípisu odboru dohledu a kárné agendy ze dne
16. dubna 2019, č. j. MSP-703/2018-OED-SEU/24

Elektronicky
Bez příloh

I.

[1] Stěžovatel obdržel na rubru označený přípis, jímž byla vyřízena jeho stížnost na postup Mgr. Jana Beneše, soudního exekutora (dále jen „*soudní exekutor*“ nebo „*exekutor*“).

[2] Ministerstvo v tomto sdělení, možná pouze vinou nedopatření, přehlédlo, že potvrdilo jako správný postup soudního exekutora, který je *prima facie* chybný a je ve svém důsledku šikanou stěžovatele.

[3] Jak soudní exekutor ministerstvu sdělil, stěžovatel se dostavil dne 6. března 2019 do jeho sídla a požádal o vyčíslení výše vymáhaného plnění. Tuto částku následně z účtu třetí osoby (svůj účet nemohl k tomu účelu ze zřejmých důvodů použít) stěžovatel soudnímu exekutorovi poukázal.

[4] Exekutor přesto dne 12. března 2019 provedl dražbu movitých věcí stěžovatele, což ministerstvu odůvodnil tím, že toho bylo nezbytně třeba k úhradě nákladů spojených s provedením výmazu dat z movitých věcí, které měly být vydraženy.

[5] Takový postup je však nepřípustný, a to ze dvou důvodů. Jednak je zde fakt, že tímto způsobem – provedením dražby movitých věcí – byla provedena úhrada nákladů, které nebyly exekutorem nikdy vyčísleny formou vydání příkazu k úhradě nákladů exekuce; kdyby exekutor byl takový příkaz vydal, stěžovatel by tyto zhruba pětitisícové náklady pochopitelně dobrovolně uhradil, tak jako předtím uhradil více než stonásobně vyšší vymáhanou částku. Za druhé nebyl stěžovatel, ač se dražby osobně účastnil jako osoba oprávněná jednat za jednoho z dražitelů, právnickou osobu *Sodales Solonis z. s.*, IČO: 22848347, k úhradě nákladů vyzván nejen písemně, ale ani ústně při této dražbě, přestože exekutorovi muselo být známo, že je jí přítomen.

[6] Jediným účelem provedení dražby tak byla šikana stěžovatele a snaha účelově navýšit náklady exekuce.

[7] Je-li exekuce vedena ke splnění nepeněžitě povinnosti, neznamená to, že by exekutor, jak se patrně domnívá, byl oprávněn zpeněžovat majetek povinného bez ohledu na to, existuje-li peněžitá pohledávka, kterou by bylo třeba exekučně vymoci – o tomto jeho názoru svědčí i to, že do dnešního dne nezrušil, nyní již naprosto nedůvodnou, dražbu nemovitých věcí stěžovatele.

II.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby se ministerstvo jeho věci znovu zabývalo a své dosavadní stanovisko k postupu soudního exekutora, které nemůže s ohledem na shora uvedené obstát jako správné, přehodnotilo.

V Žebráku dne 3. května 2019

Jan Šinágl